

erträglich, sondern auch stark. Der ganze Strich vom adriatischen Meere in gerader Linie bis an die Ostsee ist von Slaven bewohnt, und Veneter an der westlichen Küste jenes Busens schliessen an Carnier an.“ (Idem loc. 230).

Napisi.

Jek.

Kaj ljubiš, Moštnik! na vse srcé,
Al čast al domovino? — „Vino!“

Odrtnik.

S kremplji denarje drži; udajó pa kdaj se mu vendar;
To je, da zopet v nje petdeset stisne od sto.

Pijancij.

„Gorjé, da toliko zapil sem sinoči,
Bolí me vse, i glava skor mi počí.
Ti vražja krčma! ne vidiš me več,
Nikdar ne bom pijan, nikoli več!“ —
Tako se mi solzé Pijancij priseguje,
Življenje boljše obljubuje,
I jaz verjamem ubogi reví,
Da bo obljubi zvest — do dreví!

Materijalcem.

Slavite matêrjo, nemozgoviti!
Učíte, da s telom otrpne duh nam!
Mar čete po sili „opice“ biti?
Vi nori bedaki, kaj sanjam se vam?

Pesniška privilegija.

„Tje gor na Olimp predrzen smem iti,
Tam boginj smem gledati zali obraz,
Vulkan mi mora nektar točiti,
Homerskemu smehu prilagam tud' jaz.“

Fr. Z-k.

Dopisi.

Iz Belega grada. (*Morilci kneza Mihajla sojeni*)
po stenografiškem zapisu iz „Vidovdana“ priobčil P—r.
Sednica beligradskega mestnega soda je bila 26/4. junija zjutraj. Nekoliko minut pred devetimi dovedejo zločince po redu družega za drugim v sodnico, vse v okovah: Lazar Marić (pogleda razbojniškega), Ljubomir Radovanović (gleda besno s povzdignjeno glavo), Sima Nenadović (nemarno sloni na klop i se po publici okreta), Gjoka Radovanović (pogleda prekega), Kosta Radovanović (izpod oči srpo gleda), Stanoje Rogić (po vse siv predrznega pogleda), Paja Radovanović (jako hudodelskega pogleda), Bogosav Petrović (se kaže potrtega), Atanasije Atanacković (predrznega i prelestnega pogleda), Vidoje Joković (vkorel — ne premiče glave), Tasa Jeremić (v kmetiškem odelu — smeten), Blagoje Petković (oboril glavo), Ljubomir Tadić (dosti siv, nemarno se naslanja na ogrado i gladi si brke). Poslednja petorica stoji, ostali sedijo, poleg vsacega žandar brez puške, a za njimi žandari s puškami.

Točno ob devetih dojdejo sodniki s tajnikom, s komisarji i z državnim tožiteljem, i zavzamejo svoja mesta.

Predseduje član beligradskega mestnega soda Nikola Stojanović; prisedavajo članovi mestne beligradske sodnije: Gjorgje P. Bulić i Ivan Tomić, tajnik.

Mrtva tišina vlada po sobani.

Predsednik začne: Zdaj bodo se počele izvidjati krivice hudodelcev, ki so delali na to, da ubijejo kneza Mihajla M. Obrenovića, i da se reč postavnega

nasledstva siloma premeni. (Po tem pozove vsacega, da se oglasi.) Ali pred vsem vas opominjam na red, da nikdo ne govori, dokler se ne pozove, i da drug družemu ne sega v besedo; nikarte ne vpletajte družih reči v govor, ampak samo na to odgovarjajte, za kar bote vprašani. Gospod tožilec dajte tožbo!

Državni tožilec, naznanivši komisijo, ki je bila po vis. sklepu ministra notranjih oprav pod 11. junijem sestavljena, da se najdejo hudodelci, koji so 10. junija tako grozovito ubili kneza Mihajla M. Obrenovića III., nadaljuje potem tako: Komisija je mahoma učinila vse, kolikor je mogla za to kratko vreme, ter predaje zdaj zločince sodnji in z žalostjo razodeva djanja, koja so podlaga tožbi. Vsak zná, koliko je Srbija vredila z knezom Mihajlom. Ta jej je vrednost danes potemnila; a to delce osvobojene dežele ovija črna zastava, ki se vije v dogledu celega sveta. Ta huda sodba za toliko teže muči vsakega pravega Srbina, ker knez Mihajlo — prvi gradjanin i prvi vojnik srbski — je z dušo i telesom delal na to, da uzviši narod i zemljo do stopinje, na ktorej ga je zapustila smrt Dušanova, i ki je samo za to i živel, samo na to mislil i s tem delal — zdaj mrtev leží — bil je ubit od roke peklenske. Zločinci dali so se zaslepiti po raznih obljubah grdih izdajnikov, kteri so hrepeneli po tem, da na enkrat postanejo veliki i važni ljudje, i čim pre da se polastijo najviše oblasti. V tej strupeni želji prezrli so vest, niso mislili na to, v kako nesrečo bi pogreznili deželo, niso hoteli razumeti, da v današnjih resnobnih i izrednih prilikah nije vreme ne najmanjši neslogi naši, a najmanje pa, da zemlja zgubi vladalca, i to vladalca, kakoršen je sam bil knez Mihajlo. Ne maré za vse to stopili so v zavezo, da ubijejo kneza, i da v zemlji napravijo buno (punt). Eden teh nesrečnih hudodelcev Pavle Radovanović, advokat, ki jim se je na čelo postavil, začel je to misel še lani i jo je dalje tiral, dokler si ni zmisllil, da bi se to najlože izvršilo v košutnjaku, kamor se je knez skoro brez vsega spremstva pogostoma sprehajati hodil. Kar se tiče samega uboja, to je bila stvar prečiščena. Al da bi se prevrat bolje izvršil, znalo se je, da bo trebalo več pripomočnikov i denarjev, kakor so jih imeli zločinci. Kot polnopooblastencu bivšega kneza Aleksandra Karagjorgjevića je Pavlu Radovanoviću lahko bilo, da odvrne te ovire, ker je koj v tem vspel, da mu Karagjorgjević resno i krepko pripomore. Al s tem prevarili bi samega Aleksandra Karagjorgjevića i njegovoga sina Petra, kajti zločinci niso mislili izročiti vlade nobenemu Karagjorgjeviću, samo so previdno delali v njihovem imenu, da bi od njih novcev izmami. To potrjuje i samo priznanstvo Pavla Radovanovića, ki veli, da njega nije stalo, kdo bi vladal, nego to, kaka bi bila oblika vlade. Da je vse tako bilo, potrjujejo i te okolnosti: 1) ker je Pavle Radovanović sam nabavil nekoliko revolverjev (pištol) i nožev, pa jih razdal z namero, da se uboj izvrši; 2) ker je nekterim zaverjenikom dal novcev i pred jednim od njih govoril, da kar se denarja tiče, o tem ni nobene skrbi, i ker je enemu, ki ga je vabil v to delo, pa ni hotel, dal 800 cekinov samo zato, da molči; 3) ker je za izvršenje tega dela imel nekoliko pomagačev, ki so srodnici i prijatelji Karagjorgjevićev; 4) ker je to namero, kakor sam priznava, priobčil tudi Petru Karagjorgjeviću i po delovoditelju Karagjorgjevićevem, Pavlu Tripkoviću, poslал mu nov ustav na podpis, po kterem Peter Karagjorgjević pride na vladu, ako bi se nikakor ne mogla izvesti i proglasiti republika; a zadnjič 5) ker je Pavle Radovanović po svojem lastnem priznanstvu stal v ovej reči v dogovoru z imenovanim Pavlom Tripkovićem, kar se potrjuje i s pismom, ki je